

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

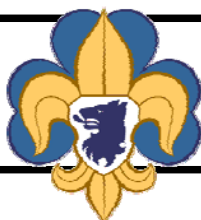

45

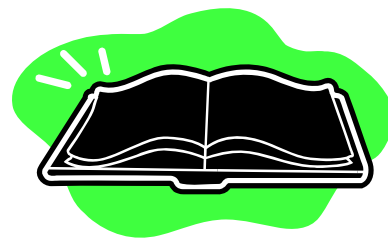
**MÁŘA A KÁJA VYVĚŠUJÍ ŠÁTKY PŘI OSLAVĚ 100 LET
SKAUTINGU NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ**

XI. ROČNÍK

DUBEN 2007

OBSAH

Hurá Rokyta – Hnída	3
A je tady Rokyta! – Laka	5
Rokyta 2007 – Čudla	7
VVZ 2007 – Koza	8
Maškarní bál – Čára	10
Brigáda na Drnovce - Viki	11
Velikonoční dobytí Českého ráje – Prach	13
Něco málo od skautek – Yetti	18
Skauting slaví 100 let – Haník	19
Praha – Šátková metropole – Maggi	21
Vlk, jenž nikdy nespí – Koza+Haník	24

HURÁ ROKYTA !

Po bojové poradě letos opět vyrážíme s oldskauty a rovery na Rokytu.

Vyzbrojeni batohy a samozřejmě běžkami se vydáváme vlastní automobilovou dopravou v páteční podvečer na cestu. Čím více se blížíme k cíli tím více nám mizí úsměvy ze rtů. Už je skoro tma, nám zbývá do cíle jen pár kilometrů, ale sníh nikde žádný. Tak už v autě začínáme domlouvat pěší túru, což mě trochu děsí, jelikož s sebou nemám pochodovou obuv. O to však

příjemnější je fakt, že nás letos nečeká odhazování sněhu pro zaparkování našich vozů. Večerní vycházka do občerstvovny nás v zítřejší pěší turistice jen utvrzuje a já zjišťuji, že nejsem jediná, kdo

bude mít problémy s obuví. Po návratu na již vytopenou chatu si užíváme ještě trocha toho zpěvu a pak už hajdy na kutě.

Hned jak po ránu vylézáme ze spacáků, zjišťujeme z oken stav zbylé sněhové pokrývky, která za světla vypadá přeci jen o něco lépe než za tmy. Yetti se vydává obhlédnout běžeckou stopu a my jsme rádi, že pro dnešek platí přísloví „ráno moudřejší večera“. A tak už za třičtvrtě hodinky vyrážíme směr Modrava. V počtu 12 kousků se snažíme předvádět různé běžkařské styly - někdo s většími, většina však s menšími úspěchy. Kombinace zledovatělé stopy a mokrého sněhu je pro většinu zúčastněných přímo vražedná. Běžecký styl si v podstatě udržují pouze ti borci, kteří mají novější lyže a nemusí mazat (vid' Yetti a Rajče). Ale ani my to nevzdáváme a vyrážíme směr Kvilda. Musím ale přiznat, že s tím jak mi jedou, tedy spíš nejedou lyže, k tomu nemám daleko. A tak znova mažeme čím se dá a stoupáme lesem, kde si užíváme poměrně pěkného sněhu. Pak však odbočujeme na Filipovu huť, kde nás čeká šílený úsek po lesní silnici, na které jsou místy jen zbytky sněhu a „stopa“ plná mokré břečky. Konečně sjíždíme k Filipovce, a dáváme si zaslouženou odměnu v podobě oběda. Z občerstvovny vyrážíme plni optimismu. Plány nám však kazí pejsek velikosti telete, kolem nějž se nikomu nechce. No vlastně až na Kikinu. Ta se nechce smířit s tím, že nás přeci cizí pes nebude omezovat na veřejné cestě. Ale štěkání a velikost hafana, který si to míří přímo k nám, ji nakonec přesvědčují, že bude nejlepší opravdu pokračovat ve sjezdu zpět do Modravy. A tak se na Rokytu musíme vracet stejnou cestou. Na chatu přijíždíme zcela unavení, ale šťastní že jsme zpět.

I ostatní mi doufám dají za pravdu v tom, jak jsme se tentokrát pěkně nadřeli, přestože počet najetých kilometrů byl oproti jiným rokům asi jedním z nejmenších. Ještě v pátek jsme však byli přesvědčeni, že běžky ani nevyndáme z aut a nakonec se nám povedlo provětrat jim i trochu pérka. Všechny nás ale mrzí každoroční sjezd na Čeňkovu Pilu, který si letos neužijeme, neboť tam není po sněhu opravdu ani památka.

O tom, jak vypadala večerní rehabilitace vám snad poví někdo jiný, protože musím po krátkém odpočinku všechny opustit a vydat se na cestu domů. Tak ahoj ROKYTO a příští rok se těším na více sněhu.

Hnída

A je tady Rokyta!

Rok uběhl jako nic, je únor a oldskauti s R&R jedou na Rokytu. Letos to připadlo na víkend 16. až 18.2.. Jestli jsme někdy měli obavy, že nebude sníh, tak letos to bylo téměř jisté. Byli jsme smířeni s tím, že túry budou pěší místo na běžkách. Já s Lád'ou a Kimem přijíždíme na Rokytu jako poslední. Přesto, že dorážíme na místo již po tmě, zjišťujeme, že nějaký ten sníh tu přeci je, takže ráno se uvidí. Těšila jsem se, že vzhledem k tomu, že přijíždíme jako poslední, bude již zatopeno. Omyl!

Všude zima, a roztápí se teprve u mužů, oldskautů. A tak co zbývá, hned se pouštíme do rozdělání ohně. Není to nijak jednoduché, protože připravené dříví je čerstvé, tedy vlhké a hořet se mu vůbec nechce. Na nás ale nevyzraje, a po společném úsilí v kamnech hoří a pomalu, ale přeci se začíná dělat teplo. Letos nás není tolik, a proto dole obsazujeme 2 pokoje vedle sebe. RaR jsou tradičně nahoře. To aby měli svoje soukromí. Něco málo sníme ze zásob a domlouváme se, kdo vyrazí do

nočního života dnes a kdo zítra. Rozhodnuto. Dnes jdeme my a zítra roveři. Naším cílem je restaurace u silnice „ skleník,,. Bereme s sebou i kytary. Loni jsme si tam pěkně zazpívali. Po příchodu zjišťujeme, že skupina sportovců zde sleduje sjezd na lyžích a tak se ani neodvažujeme kytary vybalit. Něco popijeme, pojíme, a když se chceme vrátit na chatu, tak se dozvídáme, že by byli vedle u stolu rádi, kdybychom zahráli. Bohužel pozdě. Po návratu na chatu nakonec na kytary přeci jen došlo. Postupně však odpadáme, přeci jen máme za sebou pracovní týden. No a před sebou túru.

Ranní probuzení je opravdu pěkné. Počasí nemá chybu. Sluníčko svítí a my se domlouváme, jak a kam vyrazíme. Většina se nakonec rozhoduje, že to na těch běžkách přeci jen zkusí. Já, Vláďa a Kim vyrážíme na pěší túru kolem kanálu, směr Srní. Zde se občerstvíme a odpočineme v místní restauraci a vyrážíme na Hálkovu chatu. Cesta je pěkná, sněhu je dost. Procházíme místy, kde jsem nikdy nebyla a musím říct, je tu krásně. Když se dostáváme nad Vydru, ke které bychom rádi sestoupali, čeká nás překvapení v podobě uzavřené trasy z důvodu polomu. Řádil zde Kyryl. Po chvíli váhání se rozhodneme, že to zkusíme. Není to tak hrozné a za chvíli jsme dole. Ještě kousek po proudu Vydry a jsme u Hálkovy chaty. Tedy na místě, kde kdysi stála. Bohužel už tu není. Přecházíme po mostě na druhou stranu a vydáváme se tentokrát proti proudu k Turnerově chatě a dále až na Rokytu. My s Kládou toho máme už dost. Dáváme si oddech a asi tak za hodinku doráží postupně účastníci běžecké výpravy. Nadšení a spokojeni. O zážitcích z této cesty se dočtete v článku Hnídy. Večer vyráží R a R „do společnosti,, a my na chatě probíráme různé záležitosti. Po jejich návratu přichází opět na řadu kytara a naše oblíbené písničky. Někteří vydrželi do pozdních hodin.

Je neděle, počasí nám přeje. Takže opět slunečné ráno. Kim si přivstal a udělal si ještě „malou,, vycházku. Je tu úklid, balení, společné foto (na něm uvidíte účastníky Yetty, Laku, Kládu, Kima, Vikyho, Šata, Pepína, Haníka, Rajčete, Kikinu, Čudlu a Skřítka. Hnída odjela v sobotu večer.) a odjezd domů. Oldskauti si dělají malou přestávku na Čenkově pile, kde se jdou podívat na soutok Vydry a Křemelné. Je to tu moc pěkný, rampouchy visící z dřevěného kanálu vypadají jako v pohádce. Kdo má foťák nemůže přestat s focením. Záběry jsou opravdu nádherný. Trochu pojíme v místní námi oblíbené restauraci a vyrážím směr

Přeštice – Příchovice.

Nakonec se omlouvám všem, pokud jsem na něco zapomněla nebo spletla. Je to už nějaký ten pátek zpátky a já strašně zapomínám. Tento článek vznikl za vydatné pomoci Klády. On oproti mě nezapomíná.

Laka

ROKYTA 2007

Už dlouho jsem se na Rokytu těšil, a těšil jsem se opravdu hodně. Dokonce by se dalo říci, že to byla jediná věc, jež mne udržovala naživu v houstnoucím šeru předchozích tří týdnů. Přesněji řečeno, od písemky z němčiny... Ale to je zase jiná historie.

Takže k věci. Rokyta začínala v pátek 16.2. 2007 a zúčastnila se jí jen část z jinak skutečně velkého kmene RR. Abych byl přesnější Kiki, Haník, Maggi, Skřítek, Koza, Rajče, já a ještě se k nám přidal věrný a nestárnoucí bratr Prach. Zbytek kmene, jako by v poslední době nebyl. Chatu jsme tedy okupovali my, a s námi nevelká posádka oldskautů! Na chatu jsem jel s Rajčetem, neptejte se, proč tolik riskuji, sám nevím. A přijel jsem do nádherně vytopené chaty, protože Šat si zřejmě myslel, že pečení budeme chutnat lépe! A hned po příchodu do chaty došlo uvnitř jinak soudržného kmene k rozbroji, neboť do jednoho pokoje jsme se skutečně nacpat nemohli a tak se Rajče s Prachem obětovali a přestěhovali se do jiného, zcela nevytopeného pokoje. Hanka s Kiki byli hlasitě proti a našťvali se, řka něco o tradicích. Tedy, nemyslím si, že bylo reálné narvati se do toho pokoje, ale to nechme již plavat.

Večerní program již však probíhal ve společném kmenovém duchu (ale nikdo si neprdl, aspoň ne moc nahlas). Povídali jsme, hráli hry, až najednou kdosi anonymní, nechci Kiki jmenovat, přišel s nápadem zahrát si FLAŠKU. Zábavná to hra. Probrali jsme krby, počty, a hafo moc různých věcí. Pak jsme šli spát.

Ráno mne absolutně zdrtilo. Ono se skutečně jelo běžkovat. Nu, a tak jsme nasadili lyže a vyrazili všichni v jednom chumlu společně s Oldskauty. Jen Maggi říkajíce něco o svém poprvé padala tak často, až se jí ujali běžkařsky vyspělejší jedinci a pořádně jí zaškolili.

A tak nám vesele ubíhala cesta z Rokyty na Modravu, při které spoustu z nás obdivovalo sních natolik, až se s ním setkali blízko, například tváří hluboko v něm zabořenou. A už jsme si jeli dál. Modrava, Ptačí nádrž, Filipova huť, kde sem se dočkal přestávky na oběd a pak báječný sešup zpět do Modravy, kde Šat neodolal a zajel si do stromečků:-)) A z Modravy zpět na Rokyty. Docela sem se zapotil, ale stálo to za to.

Večer jsme strávili s RR společně. Krátkou večerní procházkou a pak jsme unaveni padli a spali. V neděli jsme uklidili chatu, sbalili se a vysmahli směrem domů.

Čudla

Velká Výměna Zkušeností vedení středisek 2007

9.2.2007

vyrazila skupinka oldskautů a RR na druhý ročník akce VVZ do Havlíčkova Brodu.

K ostříleným mazákům Yetty a Kozovi, kteří se zúčastnili i minulého ročníku, se přidali o něco méně ostřílení účastníci Bop, Haník, Kiki a Rajče. Cesta na místo konání nebyla tak jednoduchá jak by se mohlo zdát. Přestup v Plzni jsme hravě zvládli, problém však nastal při dalším

přestupu v Praze na hlavním nádraží. Měli jsme přestoupit do vlaku směr Brno, a jelikož naproti našemu vlaku jeden takový byl, hned jsme do něj nastoupili. V nacpaném vlaku jsme se museli rozdělit, a tak Yetti a Bop zasedli v jednom kupíčku, zbytek výpravi přisedl do kupé k babičce s vnoučaty a mladým párem. Cestu jsme si krátili hraním karet. Ani nevím jak, najednou se nás někdo zeptal, kam že to jedeme. A mi že do Havlíčkova Brodu. „Ale tam tenhle vlak nejede“. Suveréně odpovídáme: „Cha cha, nedělejte si z nás srandu“. Když nás však právě přicházející průvočí ujistí, že tenhle vlak tam opravdu nejede a musíme si vystoupit v Kolíně, kde vlak právě zastavil, suverenitu okamžitě ztrácíme bereme naší bagáž, budíme Yetti a rychle vystupujeme z vlaku. Uf, to bylo o fous. Zjišťujeme, že za deset minut přijíždí ten správný vlak, který nás do Havlíčkova Brodu doveze. Takže jsme nakonec rádi, protože máme čas se na nádraží občerstvit :-).

V Havlíčkově Brodě nás nejvíc zaujala velká budova s velkou lilií nad vchodem a nápisem Skaut klub. K čemu přesně budova slouží se nám zjistit nepodařilo, ale udělali jsme si před ní společné foto. V pátek večer nás čekala první společná přednáška o novém výchovném programu od Boba (my kdo ho známe, víme že to je záruka kvality), na jejímž konci Rajče způsobil Yetti takový záchvat smíchu, že ji oba museli opustit.

Sobota začala už hoodně brzo, někdy po šesté. Po snídani a další společné přednášce už následoval maraton většinou velmi zajímavých přednášek, seminářů a dílen nejen o vedení střediska. Každý účastník si již před akcí z tepla domova pomocí internetu vybral programy, které ho zajímaly. K dispozici bylo vše od hospodaření, organizace přes výchovu až po web a propagaci střediska. S Rajčetem jsme si ještě mezi programy odskočili na jeden z doprovodných programů – lezení na umělé stěně. Dámská část byla zase na prohlídce města.

Nedělní program byl opět na začátku společný a pak už jen několik programů a urychlený přesun na nádraží. Cesta zpět byla v duchu diskuze o zhlédnutých programech a všem, co jsme o víkendu zažili.

Ani podruhé mě VVZ nezklamala a můžu jí všem jediné doporučit.

Koza

Maškarní bál – 4.3.2007

Naše středisko každý rok pořádá dětský maškarní bál a ani tento rok nebyl výjimkou. Letošní termín byl stanoven na neděli 4.3. Jak je zvykem, sešli jsme se již v dopoledních hodinách, abychom celý sál jak se sluší a patří vyzdobili. A jelikož jsme parta sehraná, tak byl sál za pomoci oldskautů vyzdoben během chvíličky.

Hlavní část programu nastala odpoledne. Ač byl začátek ve dvě hodiny, lidé se trousili už od jedné. A nakonec se jich sešlo opravdu hodně. Je vidět, že náš tradiční bál má opravdu věhlas a spousta lidí si tuto akci nenechá ujít. Ve dvě hodiny byl tedy celý sál naplněn k prasknutí a mohlo se začít.

Letos jsem vše sledoval z vyvýšené pozice na podiu, jelikož jsem měl tu čest a celý maškarní bál

společně s Haníkem moderoval. Musím říct, že to byl opravdu zážitek. Poslouchá vás tolik lidí... Prostě paráda. Každému vřele doporučuji.

I letos bylo pro hosty připraveno spoustu her a soutěží. Na programu byly soutěže známé z minulých let (promenáda masek, židličková, probíhání pod lanem, pojídání koláčů), ale byla zde i jedna naprostá novinka – tanec s míčkem mezi čely. Samozřejmě nechyběla ani kapela. Letos obstarávala muziku skupina Sešlost wjekem.

Co se týče masek, tak byly samozřejmě jako každý rok úžasné a bylo vidět, že se všichni velice dobře bavili. Spiderman bojoval s princem, kovboj se honil s princeznou a mezi tím vším se ladným krokem pohyboval za velice atraktivní slečnu převlečený Kája. Nechybělo ani vyhlášení nejlepších 10 masek odpoledne.

Letošní maškarní bál se tedy podle mě velice vydařil a doufám, že nejsem sám, kdo už se těší na příští rok.

Čára

Brigáda na Drnovce

V sobotu 31.3.2007 se uskutečnila první letošní brigáda na Drnovce. Ne, že by tábor již klepal na dveře. I když se samozřejmě nezadržitelně blíží - již za 3 měsíce, to koukáte, co?

Důvod byl bohužel jiný. Proč jsem použil slůvko bohužel vám bude brzy jasné. Vloni na podzim jsme po třech letech konečně dokončili na našem tábořišti novou bránu. Poslední tečkou bylo zhotovení střechy. Když byla hotová, řádně jsme ji ukotvili ke kostře brány, aby nám ji snad náhodou neodnesl nějaký silný vítr bůhví kam. To se nám dokonale podařilo. Když dorazil letos na Drnovku Kyril, střechu z nové brány nám neodnesl. Vydržela. Držela tak dokonale, že Kyril položil na bok rovnou celou bránu. Ptáte se, kdo byl Kyril? Nebyl to žádný zápasník sumo, jak si možná někteří z vás myslí. Byl to prostě pořádný vítr. Co vítr, rovnou orkán to byl. Pořádně se prohnal po celé naší malé zemičce. Nebyl to žádný lenochod, místy zrychlil až na 140 km v hodině. Tu shodil střechu, tu převrátil auto, tu porazil stožár, tu pokácel kus Šumavy. Ani to mu však nestačilo, tak nám ještě porazil naši novou věž.

A protože taková věž na ležato by nám určitě v létě na táboře překážela, bylo třeba ji rozebrat a uklidit. A proto ta zmiňovaná brigáda.

Byla to akce vyhlášená pro oldskauty a rovery. A celí tři roveři na ni skutečně i dorazili. Ale nám to nevadí, nemusí pršet, stačí když kape.

Všichni se pustili do práce s vervou a tak před obědem již byla věž kompletně rozebrána. K obědu se na ohni opekli první letošní

vuřtíky a klobásky, po něm se všechno použitelné dřevo naložilo a připravilo na transport do Příchovic. Co nešlo použít se spálilo. Spálily se i všechny borovicové větve a větvičky, které Kyril rozházel po celém tábořišti. Takže po věži ani památka a po nějakém řádění přírodního živlu také ne.

Když jsme byli hotovi a šli se umýt do Drnovky, zjistili jsme , že je upuštěná a tak jsme ještě zarazili do země nové dubové pilíře na nové molo. Před třetí hodinou jsme byli hotovi.

Celý den bylo krásné počasí a hřálo sluníčko. I přes pracovní nasazení jsem několikrát zaslechl, jak je na té naší Drnovce ale krásně.

Ano, je tam krásně a je krásná. Jen ten pohled na ní směrem od Lhoty už nebude to co býval.

Viki

Velikonoční dobytí Českého ráje

Velikonoce – svátky to křesťanské, nicméně volný den se líbí i ateistům, muslimům, buddhistům, hinduistům, židům, jehovistům, mormonům, satanistům, šintoistům a dalším skupinám všech náboženských vyznání (neznám náboženství, které neuznává pracovní volno). V této věci jde víra stranou a každý se těší, jak se z práce uleje. Věřím tomu, že pod okny svého domu (rým), tráví volný čas většina těchto lidských mas (další rým). (Nyní co tím chtěl básník říci – no jakože prostě skoro všichni zůstanou doma sedět na židli). Ovšem možností je více. Někdo vyrazí na chatu, někdo do hor (tím nemyslím za Rajčetem na Pohořko), někdo do nížiny, někdo do vody, jiný do ráje. Vždyť svátky jsou křesťanské, tak kdy je asi nejlepší doba se dostat do ráje??? No přece v pátek 6. dubna, rychlíkem v 15:32 z Rokycan. No a s kým je nejlepší ráj dobyt? No přece s Kozou, Yetti (zima), Kimem, Rajčetem, Drahuš, Kamilem, Šatem a v neposlední řadě Bedlákem (acedebně řazeno). V takovéto hvězdné sestavě hravě zabíráme dvě kupička (výraz coupé (čti kupé) je hroznej) a během pár minut (asi 230) a asi dvou kilech snědění nádivky, tedy něco po sedmé hodině večerní vylézáme veselí a rozesmátí z vlaku na nádraží v Turnově (nebo Trutnově? - to je jedno!). Úkol pro dnešní večer je jasný – zřídit base camp (čti základní tábor). A jelikož nám to všem pálí (možná i na různých místech), víme, že do asfaltu kolíky nezatlučem, vydáváme se někam za město, do ústraní. Cesta do ústraní je vcelku nudná, tudíž maličkostmi typu židovský hřbitov u hlavní silnice a nad ním další komunikace připomínající dálniční přivaděč a obrovská krysa (podle mě jasnej zajíc) běžící nám vstříc po chodníku a unikající před námi skokem do kanálu vás zatěžovat rozhodně nebudu. Konečně za městem, kousek od turistické stezky a několika chat (tam nás nikdo hledat nebude, a už vůbec ne hlídači přírodní rezervace (vždyť pod svícnem je tma ne?)) rozbalujeme tři stany, které po vztyčení dokonale splynou s okolím (hlavně ten náš červenej). Večer věnujeme

Yetti a kamen

vzpomínám na dávné časy, kdy byl Bedlák mladý a nezbedný skautík, tropící vylomeniny, Kim na něj tenkrát dohlížel a já byl malé vlče se žlutým šátkem na krku. Den za námi, noc před námi a po noci přichází kupodivu další den.

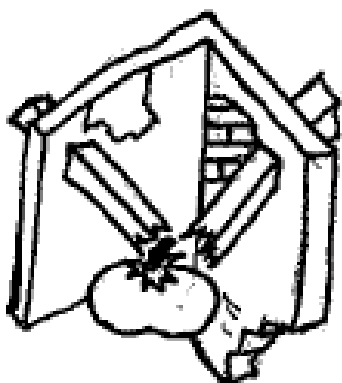
Rána v těchto krajích bývají nebývale chladná, a jelikož jsem si nevzal teplé spodní prádlo, vylézám raději kolem šesté ze spacáku a poskakujíc se kochám výhledem na celé město (řikejme tomu město, co kdyby to byl

opravdu Trutnov (nebo Turnov?)). O asi dvě hodiny později vylézají další postavičky ze stanů, vaříme čaj k snídani, snídáme, stany mizí v baťohách a skupinka vyráží po červené – směr ráj. Po sto metrech přichází první skvost (je vidět že se ráji jasně blížíme) a to vysoký pískovcový blok nahoře

opatřen záchytným zařízením (zábradlím) a taky teda opatřený krásným rozhledem po kraji. Ona je to totiž taková přírodní rozhledna, na kterou

vedou točité schůdky skoro jako na tobogán. Yetti nás při této příležitosti učí novou hru, kterou si během dobývání ráje ještě nekolikrát rádi zahrajeme. Každému je přiděleno jedno číslo od jedné do devíti a poté všichni zařveme svoje číslo vzestupně (jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět) několik okamžiků i sestupně (devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna) a úplně na závěr zakřičí Yetti: „pytel.“ To je důležité, jinak hra ztrácí vtip a glanc a taky by Yetti měla upatlaný batoh. No ale my pokračujem dál a přicházíme na hrad Valdštejn. Mohutným hradem tyčícím se na třech pískovcových skaliskách (to jsem opsal z průvodce) jsme se nechali provést vskutku fundovaným člověkem (ten průvodce znal všechny hrady a zámky a u toho Příchovického věděl jaký tvar má sál). Dojem vysokoškolského profesora dějin poněkud narušovala plátěná taška s termoskou a bochánek v ruce (jo Velikonoce jsou všude). Museli jsme před ním smeknout a pokračovali jsme dál, směr zámek Hrubá Skála. Cesta se vinula po okraji skalního masivu a my se mohli chvíli co chvíli kochat nádhernými panoramaty pískovcových skal Hruboskalského skalního města. Času bylo mraky (možná i víc), takže jsme si focení a (nenuceného) pózování do objektivů užili až až. Zvláště pěkné bylo

Rajče v troskách

Adamovo lože (takový pískovcový gauč), které jsme si s Kozou a Rajčetem pochopitelně museli vyzkoušet. A nemáte tušení, jak je svět malý, dokud zde - v ráji, nepotkáte rodinku Bopa a Kofa s oběma ratolestmi. Kolem oběda jsme dorazili na Hrubou skálu. Za tímto názvem, z kterého přímo čiší středověk se skrývá spíše kongresové centrum. Hned vedle zámku hotel s obrovským parkovištěm, zámecká zahrada nic moc (když v ní parkují velká auta s tmavými

skly) a zámek samotný ani nebyl otevřený. Ale přece jen jsme poseděli u stánku s občerstvením a alespoň si spravili chuť čočkovou polívkou (možná fazolová, nebo gulášová – to už nevím, ale určitě jsem k ní měl chleba). Po obědě jsme pokračovali dále po červené, kolem Vidláku (hezky se rýmuje s Bedlákem), kolem kořenové ČOV (čistírna odpadních vod), vstříc hradu Trosky. V odpoledních hodinách jsme dorazili k úpatí hory, na které se tyčily dvě postavy.

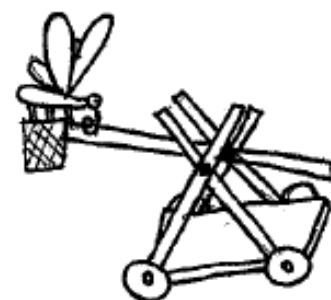
Ano byly to ony – Panna a Baba. Ta vyšší je Panna a ta nižší, robustnější Baba (to jsem opsal taky z průvodce, ale jen abych zamezil vášnivým diskusím a hádkám). A když se Panna a Baba dají dohromady, vylezou si spolu na „žílu vyvřelé čedičové horniny (nefelinického olivinitu), která byla vypreparována erozně denudačními procesy z okolních měkkých křídových sedimentů“ [Rohlík J. a kol., ČESKÝ RÁJ. Soubor turistických map 1:50000. čtvrté rozšířené vydání, TRASA spol. s.r.o. 2006] nevznikne z toho nic jiného než Trosky – dominanta Českého ráje. Prohlídku jsme si samozřejmě nemohli nechat ujít, a proto jsme si vyšlápli ten krpál (ten jak vznikl erozně denudačními procesy) na hrad. Kamil si vzal v rámci tréninku Kozovu krosnu za krk a pokořil tak Trosky obdivuhodným způsobem. Z Trosek jsme se rozhlédli do okolí, zkontrolovali si mocnost sněhové pokrývky v Krkonoších (byl tam), okoukli expozici dravého ptactva, zdolali nespočet schodů nahoru i dolů, vše pečlivě zdokumentovali fotoaparáty, ochutnali ořechovou medovinu, zahráli si několikrát hru s počítáním, v hostinci pod Troskami si dali něco na zub a šupkali zas o dům dál. Jelikož se blížil večer, za jednou vesnicí, za jedním povrchovým dolem na sklářské písky a před jedním krmelcem (za krmelec se chodilo kvůli úplně jiným věcem) cca 2 km od Prachovských skal jsme rozložili ležení. K večeři nám Kamil uvařil výbornou brokolicovou polívku, z takový divný brokolice co tam rostla na poli (řepka) a nakonec ji nedojedl ani on sám. Každopádně fotku máme, vypadá to jako špenát, chutná to trošičku jinak. Na dobrou noc nám Šat fouknul do harmoniky a my usínali s pocitem bolavých nohou.

O velikonoční neděli jsme byli pro změnu probuzeni nikoliv foukací harmonikou, ale jedním strakapoudem, který se rozhodl léčit strom přímo nad našimi hlavami. Ale co stejně už bylo ráno, tak jsme si uvařili snídani a čaje, strhli stany a nabrali směr Prachovské skály (vždyť co bychom se báli...). Během několika kilometrů jsme si již prohlíželi rybičky v akváriu a jedli štrůdl s čajem v turistickém centru Prachovské skály. Celé Prachovské skály jsou již organizovanou turistickou destinací, tudíž nám nechyběl ani certifikát o návštěvě této rezervace, s mapkou a vyznačenými třemi okruhy stezek. Bohužel projít všechny je na celý den, proto jsme celé skály prošli napříč, pokochali, pofotili, pozapomněli (vid' Yetti) a mohli pokračovat dál, jen dál.

Dnešní den se mělo stát něco velkého – věděl jsem to já, věděli to všichni, že tento den pro mě bude nezapomenutelný. Dnes poprvé

navštívím obec honosící se mým jménem – Prachov. Fotka u značky byla samozřejmostí, tak jsme si ještě uvařili jídlo na autobusové zastávce u mě doma (v Prachově) a vykročili hledat železnici (v mém městě ji asi zapomněli postavit). Vzali jsme to přes kemp u Jinolických rybníků, kolem rybníka Vražda, přímo do Jinolic. Ale co čert nechtěl (a my ne tak docela) – vlak nám ujel a my byli nuceni čekat na nádraží v restauračním zařízení Jinolice. Obsluha trochu divná, ovšem bramboráčky stály za to. Ale nic netrvá věčně, dokonce i bramboráčky mohou vystydnout, proto jsme po porci čítající kolem 30 – 40 bramboráček museli nastoupit do vlaku a podniknout tak rychlý přesun do Libošovic.

Jelikož ten kdo je světaznalý a obzvlášť českorajskaznalý dobře ví, že z Libošovic je to na Kost co by Kamilem dohodil. Cestu vlakem nám zpříjemnil Bedlák konkurzem na hlavní roli v eventuelním pokračování Jamese Bonda. Snažil se rejžu Kozu přesvědčit o svých kvalitách, ale vypadá to, že bude asi dělat Rajčeti jen dvojníka při akčních a milostných scénách. Uvidíme.

Komár na katapultu

Na Kosti jsme bohužel zjistili, že už mají zavřeno, tudíž z prohlídky hradu nic nebylo. Nicméně zajímavostí bylo beztak dost. Ať už Komárovo zdolání středověkého katapultu, tak stánek, kde místní obsluha - pardubická fanyнка sledovala finále hokejové extraligy. V tu chvíli se z Bedláka a Rajčete stali kovaní spartané a jali se svůj tým řádně hlasitě podpořit. Ale čas kvapil a my měli před sebou dlouhou cestu údolím Plakánek. S Rajčetem jsme vyrazili svižným tempem a nutno říci, že jsme si vytvořili slušný náskok. Jenže po půlhodině volá Koza, že prý jdeme špatně a musíme se vrátit zpět na Kost a natrefit na správnou cestu. Ale přece se nebudeme vracet. Co bychom to byli za Prachy a Rajčata. Kozovi jsme oznámili místo setkání – Srbsko (ne to v bývalé Jugoslávii). V tuhle chvíli přišla na řadu moje GPS (mimochodem hlavní důvod proč jsem ji bral, byl záznam cesty a následné vyhodnocení výškového profilu a dalších věcí. Jenže jsem zapomněl zapnout ukládání prošlé trasy, tak jsme aspoň měli drahej kompas). S její pomocí a mapou jsme to vzali přímou cestou přes pole, louky, lesy a po hodince svižného pochodu jsme v Srbsku byli současně s ostatními. Jenže se už stmívalo (teda spíš byla docela tma),

tak jsme v lese kousek za Srbskem (asi Chorvatsko) postavili stany a spali až do rána.

Pondělní ráno mělo podobný scénář jako rána předchozí – čaj, snídaně, oschnout stany, sbalit stany, batohy na záda a nabrat směr Příhrazské skály a za nimi asi to nejkrásnější co jsme za ty tři dny viděli (hned po Prachovu) a sice Drábské světničky. Je to skalní hrádek na sedmi pískovcových blocích, propojených dřevěnými můstky, ochozy a schodišti. Výhled parádní, ale kdo nehrál na babu v Drábských světničkách, jako by ani nebyl. Je to něco jako hrát v bludišti – nevíte která cesta může být slepá, kde končí schůdky a kde je Rajče.

Koza na kosti

Ale času zase málo, musíme přece stihnout vlak domů. Proto podnikáme poslední pěší cestu v tomto kraji, do vesnice Březina. Na zdejším nádraží se Bedlák převléká do čistého oblečení, aby nám nedělal ostudu, Kamil nezapomíná na tradice a zvyky a sešlehá Yetti a Drahuš umně spletenou pomlázkou ze tří prutů i s mašlí (kus modrého igelitového pruhu). Lokálka nás zavezla do Mladé Boleslavi a odtud přeplněný rychlík zajistil svoz nás a patrně i všech turistů z mladoboleslavska do Prahy. Na hlavním nádraží jsme si s Kozou podnikli nezapomenutelnou exkurzi záchodků na hlavním nádraží a můžeme oba shodně potvrdit, že to funguje bezvadně (jakmile jsme tam vlezli okamžitě se nám přestalo chtít – a to si myslím, že snesu hodně...). Ve vlaku do Plzně už jsme pouze dojídali a dopíjeli poslední zásoby a já opět z důvodů vysoké pracovní vytíženosti vystoupil už v Rokycanech. Nicméně podle posledních zpráv se všichni dostali ve zdraví domů, takže co říci závěrem? Poznal jsem ráj – díky Vám.

napsal a ilustracemi doplnil Prach

Něco málo od skautek

Již před vypuknutím jara, v letošním roce spíše léta, podnikly skautky dvě odpolední výpravy. Jedna byla na konci března a druhá v půli dubna. Neobvykle příjemné počasí umožnilo důkladně prolézt blízký Ticholovec a přilehlé okolí a zároveň ozkoušet rozličné dovednosti, které jsou zapotřebí

znáti pro letošní Svojsíkův závod. Tak jsme tedy poznávaly první kvetoucí rostliny a keře, zkoušely manévry podle buzoly (ač některé Lamy a Lasice se tvářily, že buzolu vidí poprvé v životě), uspořádaly běžecké závody v lese mezi stromy a neopomněli nejoblíbenější zálesáckou dovednost skautek – a to rozdělávání ohně završené opékáním vlastních i cizích buřtů.

Yetti

SKAUTING SLAVÍ 100 LET OD SVÉHO ZALOŽENÍ !

Řekl by to náhodný svědek onoho experimentu Roberta Baden-Powella a dvaceti chlapců na ostrově Brownsea? Řekl by to tehdy sám vedoucí onoho prvního tábora?

Sto let od svého zrodu se skauting rozvíjí, roste. Rozšířil se do pěti kontinentů. Překročil hranice států, kultur, jazyků, náboženství. Žije i v zemích, odkud se ho totalita snažila všemi silami vykořenit. Celých sto let měl velkou vůli k životu. A má ji dodnes. Na každém dobrém oddíle je vidět, že skauting neskomírá. Má cenu dnes jako tehdy. Stejně jako neztratily za sto let cenu jeho hodnoty – lidství, lidská vzájemnost, pokora před tím, co nás přesahuje.

To, co má skauting za sebou, je důvod k oslavě. Připijme na jeho úspěchy, na schopnost oslovit miliony lidí celého světa. Na spoustu dobrých skutků, ke kterým lidi přivedl. Na změny k lepšímu, které udělal v přemýšlení a v životech lidí.

Také naděje, že ještě mnoho změn k lepšímu přinese v budoucnu, je důvod k oslavě. Připijme na zítřejší skautské oddíly, na jejich vedoucí, na dobré činy budoucnosti... Připijme na stovku, co je před námi. Pojd'me slavit. Mít radost z toho, co bylo a co bude. Zaslouží si oslavu v každém městě, kde jsou nějakí skauti. Dorty, dárky, květiny, hudba, soutěže, barvy, radost, společenství a přípitek na další stovku.

Narozeninová party století patří všem skautům – současným, bývalým i budoucím. Každému, kdo má rád skauting – ať už z jakéhokoli důvodu – a bude chtít „připít“ na jeho zdraví.

V průběhu roku jsou pro všechny skauty a skautky z naší republiky připraveny a doporučeny různé akce ke stoletému výročí skautování. Především je to **Šátková metropole Praha**, které se samozřejmě zúčastnila i velká část našeho střediska v Příchovicích. 21. dubna 2007 proběhlo veřejné zahájení oslav století skautingu v Praze. Za každou zemi, ve které jsou skauti (je jich téměř 200), přinesl každý zástupce některé země jeden šátek, který oddíl nebo jeho vůdce vyrobil. Nakonec vznikl z mnoha kousků látek jeden velký skautský šátek, největší šátek světa. Naše středisko reprezentovalo dvě země: Bangladěš a Portoriko a šátky těchto zemí vyvěsili Kája a Mára, tedy vybraní zástupci. Více se o šátkové metropoli dozvíte v článku od Maggi.

Další akcí související s oslavami je **Šátkový svatý Jiří**. 24. dubna, kdy slaví svátek sv. Jiří patron všech skautů, jsme měli všichni možnost ukázat radost z toho, že jsme skauti a vzít si do školy, do práce nebo tam, kam nás ten den naše kroky zavedou, skautský šátek a ukázat, na co jsme hrdi.

Úsvit nového století... 1. srpna 2007 v 216 zemích a teritoriích, kde skauting existuje, se tohoto dne sejdou skauti včetně našeho střediska nebo alespoň jeho velké většiny v osm hodin ráno na vrcholcích hor. Mezi prvními pozdraví úsvit skautingu skauti ostrovního státu Kiribati, který leží nejbliž východně od mezinárodní datové linie. Postupně se budou přidávat skauti v krajích dále na západ přes Kamčatku, Fiji, Nový Zéland... kolem celé zeměkoule až k Aljašce a Havaji. V osm hodin středoevropského letního času se na vrcholcích našich kopců a hor připojíme i my.

Září je vyhrazeno **Hlavní narozeninové oslavě v Praze**, ocenění VIP podporovatelů skautingu. Proběhnou **místní oslavy v celé republice** s dárky, přípitky, dorty a dobrou zábavou. Veřejné ukončení oslav století skautingu. Protože skauting slaví narozeniny a rovnou pořádně kulaté, zaslouží si oslavu v každém městě, kde jsou nějakí skauti. Dorty, dárky, květiny, hudba, soutěže, barvy, radost, společenství a přípitek na další stovku.

Být první. Překonat sám sebe. Udělat něco velkého. Vyniknout. Postavit se na vlastní nohy. Žít naplno. Pomáhat. Zachránit život. Poznat svět. Umět si poradit Být sám sebou.

Touhy a sny nás provázejí dětstvím a vedou k dospělosti. Jako děti cítíme, že v nás „něco je“ – jen vědět co a jak to využít.

Co budeme za deset let, záleží na našich dnešních snech. Ony nás táhnou dál a výš, ony nám dávají sílu. Skauting nás učí naše sny rozpoznávat a hledat cesty k jejich naplnění. Učí nás objevovat vlastní možnosti, zhodnotit své dovednosti, znalosti, uplatnit svůj potenciál v souladu se sny, které jsou hluboko v nás.

Jít za svým snem je příležitost žít vlastní život smysluplně – a skauting lidem pomáhá nenechat tuhle příležitost ležet. Nejde o to, aby ze skautů rostli cestovatelé, politici, záchranáři nebo zdravotní sestry... Ve skautských oddílech jde o jinou věc: aby v nich rostli lidé, kteří vědí o svých kvalitách, znají své sny a rozhodli se učinit je skutečností.

(čerpáno z informací na internetu)
sepsal a poskládal Haník

Praha – Šátková metropole

V pátek 21.dubna jsme se vypravili do Prahy na Šátkovou metropoli. V 15:00 jsme měli sraz na nádraží. Vlakem nás odjelo dost, ale z toho bylo 9 vlčat (Kája, Pavel, Vojta, Nik, Dan, Honza, Vašík, Vítek a Milan), já, Rajče a Koza. Když jsme dorazili do Plzně, rychle jsme přestoupili do dalšího vlaku, který tam již čekal. Než jsme se ale usadili, pár chvil nám to trvalo, páč bylo všude plno. Cesta byla únavná, ale tento pocit vystřídal (alespoň u mně) nepopsatelný zážitek z metra, protože, jak známo, vše je jednou poprvé... Trasa „C“, stanice I. P. Pavlova, tramvaj (4, 22, 23) až na zastávku Krymská. Odsud jsem to měli jen asi tak tisíc schodů a už jsme byli u naší školy. Ale ta cesta nebyla jenom tak, všude byly miliony lidí, skautů a mezi nimi pobíhali naše malý vlčata, na který jednou zatroubil pán co řídí metro a podruhý je dokonce vyhlásili rozhlasem, že ta čára co je na zemi namalovaná je tám proto, aby se nepřekračovala. Naštěstí to už se k nám přidal i Haník, takže nás ne ně bylo víc =). Když Koza vyřídil všechny nezbytnosti a vybral nám fialový šátky, byli jsme nastěhováni do tělocvičny, o kterou jsem se dělili pouze s našimi skauty =). Ještě ten večer, potom co už vlčata vyzkoušeli všechny provazy, tyče, žebřiny a brány, jsme se

společně se skauty vydali na Vyšehrad. Tramvaj, metro a pak krásná procházka. Víc než Vyšehrad zaujaly ty supr káry, který tam byly zaparkovaný. Jo a taky stánek s párkem v rohlíku za dvacku! Udělali

jsem pár
fotek,
rozhlídl
jsme se po
večerní
Praze a
obloze (na
který lítaly
letadla tak
nízko, že
byly fakt
velký) a
vyrazili
jsme zpět
do
tělocvičny.
Než se mi
podařilo
usnout,
matně si
vybavuji,
že Viky se
Šatem
stěhovali
nějaký
zlobiče
někam do
rohu.

Ráno snídaně, ještě že jsem šli včas, protože pak tam byla děsně dlouhá fronta. Takhle jsme mohli včas vyrazit do zoo. Měli jsem na ní tak 2 hodiny, takže jsem jí neprošli celou, ale nejlepší zážitek měli vlci stejně ze skluzavky a suvenýrů. Ze zoo jsme vyrazili rovnou na Staroměstské náměstí, kde jsme tak tak stihli koncert Ewy Farné. Taky jsme se tady potkali s Hábou, který tady byl jako SOSák. Na náměstí bylo hrozně

skautů a lidí, proto jsme si každý ukořistily 2 vlčata (já jsme měla Vítka a Vašíka) a vyrazili jsme na obhlídku po náměstí. Navštívili jsme každý světadíl, kde jsem si mohli zahrát různé hry, ochutnat typická jídla a dozvědět se něco zajímavého o jednotlivých zemích. Samozřejmě nechyběly ani návštěvy stánků s jídlem a nanuky. Když začala hrát Tam Tam orchestra, sešli jsme se do jedné kupy. Za chvíli jsme měli totiž připevnit šátek naší přidělené země Bangladéš. Šel tam Kája (viz titulní strana). Pak jsme se šli podívat na věž jak je Orloj. Potom jsme jeli zpět do tělocvičny. Po odpočinku jsme vyrazili do Divadla Spejbla a Hurvínka (Hurvínek v Tramtárii). Bylo to moc hezké představení i když někteří tvrdili že je to nuda a že je to neba. Pak jsme ještě navštívili Křížickou fontánu, která vlčata zaujala. Nu a potom už jsme šli spát. V neděli ráno jsme opět vyrazili na snídani včas, sbalili jsme si batohy a šli jsme na plavbu po Vltavě. Pluli jsme na takový pěkný dřevěný lodičce. Pan kapitán nám vyprávěl o historii Karlova mostu a o jiných zajímavých věcech. Kupodivu nikdo netrpěl mořskou nemocí. Když jsme se vrátili na břeh, pokračovali jsme prohlídkou po Praze. Šli jsme na Petřínskou rozhlednu. Cestou jsem se posilnil sváčkou, a pak jsem ten kopec vyběhli jako nic. Když jsem se vydýchali, šli jsem no zrcadlového bludiště, kde bylo tak narváno, že jsme z toho nic neměli. Pak ještě většina vyklusala nahoru na rozhlednu, dali si hamburger, nanuk a nakoupili suvenýry domů. Když jsem šli dolů na tramvaj, cestou Pavel ztratil peněženku (ještě že už většinu peněz utratil), kterou už nenašli. Nasedli jsme na tramvaj a jeli si pro batohy. Samozřejmě aby toho nebylo málo, tak Nik zapomněl batůžek v tramvaji. A tak se Koza snažil tu tramvaj dohnat, ale nestihnul jí. Cestou ho pokousal pes. Rozloučili jsme se se školou a vyrazili na nádraží. Koza jel předem koupit každému cheesburgera. Poslední cesta metrem =(. Všichni jsme se v pořádku dopravili do vlaku, a těšili se domů. Snědli a vypili jsme, co jsme měli a už jsme přestupovali v Plzni na vlak do Přeštic. Za 25 minut jsme dorazili do Přeštic, kde už čekali rodiče. A tak jsem ukončili náš výlet do Prahy, bylo to moc hezký, měli jsme možnost navštívit spoustu památek, aniž bychom museli něco platit. Taky MHD jsme měli zadarmo. Užila jsem si to já a myslím si, že i vlčata si přišli na své.

Maggi

Vlk, jenž nikdy nespí

Robert Baden Powell se stal Hrdinou z Mafekingu. Jeho jméno i podobizna zdobila ne jeden titulní list novin. Stal se nejmladším generálmajorem britské armády. Jeho příručky pro vojáky Aids to Scouting se zmocnili kluci a BP tím byl překvapen a zdrcen. Příručka pro výcvik vojáků nebyla psána pro mládež. Chtěl je získat pro mír, a proto si umanol napsat pro ně jinou příručku - návod ke skautským hrám. Ale trvalo to ještě sedm let, než mohl své předsevzetí uskutečnit.

Baden Powel dostal po osvobození Mafekingu nový důležitý úkol – vybudovat v Jižní Africe jízdní policii. Navrhl pro ni stejnokroj, který se později, s malými změnami, uplatnil pro skauty.

Čas se naplnil, přichází skauting jako výchovné hnutí mládeže. Skauting pro chlapce byl částečně napsán a téměř celý v mozku Baden Powella. Bylo třeba začít s praxí. BP si k tomu vybral dvacet chlapců a vypravil se s nimi na hustě zalesněný divoký ostrůvek v Lamanšském průlivu. Ráno probouzel BP chlapce s troubením na signální roh antilopy Kudu, který kdysi dostal od náčelníka Matabelů. Chlapci byli rozděleni po pěti do hlídek (družin), nejstarší z každé byl velitelem (rádcem). Rádci měli plnou odpovědnost za svoji družinu. Hlídka byla jednotkou pro výcvik, práci i hry.

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Rajče (vlčata), Haník (RR), Kiki (světlušky), Yetti (skautky), Šat (skauti), Laka (oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Palackého 593, Přeštice 33401, goat@mybox.cz

uzávěrka: 22.4.2007 **vyšlo:** 1.5.2007 **neprodejné**